

Tanár búcsúztató a 12.E osztályban

Kovács Inez

Nyolc év hosszú idő. Nyolc szeptember: egyik esősebb, a másiknak mintha fel sem tűnne, hogy véget ért a nyár; az egyik színes, a másik inkább ködös. Aztán ott van a nyolc karácsony; mindegyik másért volt szép, a nyolc rövid nyári szünetről nem is beszélve. Ennyi idő elég hozzá, hogy egy osztály legalacsonyabb kislányai az iskola nyakiglábjaivá váljanak, a tenor énekhangból mély basszus, a folyosón kergetőző kisgyerekekből még a tornaterembe is pihengetni járó, ámde érett és felelősségteljes felnőttek legyenek. Néha úgy tűnik, mintha nem is lenne olyan hosszú az a nyolc év.

Észre sem vesszük, mennyi mindent megtanultunk ez idő alatt. Mint tudjuk, a tanulás egyik leghatékonyabb módja a tapasztalatok gyűjtése, s mi ebből aztán soha nem szenvedtünk hiányt. Mindenki által ismert és tapasztalt tény, hogy a kötelező olvasmányokat a legkellemesebb matek órán olvasni, és úgy spórolhatunk magunknak sok időt, ha a matek házit irodalom órán, két vers elolvasása között oldjuk meg. Hasonlóan érdekes jelenség, hogy mindenkinek van mondanivalónk, kivéve annak a tanárnak, aki elvárja, hogy feleljünk az általa feltett kérdésre.

Az évek alatt rengeteg tananyagot kellett elsajátítanunk. Némelyeknek igen nagy hasznát vesszük majd később, pár dologra azonban már most is nehéz visszaemlékezni. Persze azért akadnak olyan bölcsességek, amelyeket soha nem felejtünk majd el. Korán megtanultuk például, hogy már az ókorban is rengeteg ma használatos eszköz jelen volt, ilyen a kamion, amellyel az emberek a gabonát szállították egyik faluból a másikba. Azt is jól az eszünkbe véstük, hogy a plebejusok polgárjogi küzdelme már Athénban elkezdődött. Tudjuk, hogy nem mi vagyunk az első polihistorok a világtörténelemben, hiszen rengeteg sokoldalú tehetségről tanultunk a nyolc év során. Ilyen volt Muszorgszkij is, aki nem csak remek zeneszerző, de titokban ő alkotta meg a periódusos rendszert. (Sokan nem is gondolnák, hogy Mengyelejev csak a babérokat aratta le.) S habár ezekkel a megcáfolhatatlan tényekkel mind tisztában vagyunk, az érettségim mégis az – ezeket valamiért elhallgató – tananyagra szorítkozunk majd, biztos, ami biztos.

Ez a nyolc év arról szólt, hogy megtaláljuk az utat, ami innen tovább visz minket. Éppen ezért rengeteg lehetőséget kaptunk, hogy rájövjünk, kik is vagyunk igazán. Voltunk kicsi ötödikesek, pogácsák, majd gólyák, kis földrajzosok és példaélőlények. Marcsi néni hol szétzilált, hol összetartó osztálya. S hogy mik vagyunk most? Mondhatnánk, hogy érett, felelősségteljes felnőttek, de ne használjunk ilyen nagy és komoly szavakat. Mondjuk inkább azt, hogy hálásak vagyunk. A programokért, a zenéért, a nyolc évnyi türelemért, a tonnányi kijavított dolgozatért, és a be nem írt rossz jegyekért. A sok támogatásért, tanításért, fáradozásért, dicséretért, odafigyelésért és megértésért, amit a tanárainktól kaptunk. Köszönjük szépen!